

kariéra hochštaplera

• Jozef M. Rydlo

– poslanec

a „profesor“*

V roku 1975 stretla dvadsaťsedemročná Francúzka Michèle Ponciková vo francúzskom Švajčiarsku rovnako starého urasteného emigranta z Československa, ktorý ju očaril ako veľmi zaneprázdnený a vzdelaný *homme de lettres*. Neskôr napísala súdu v Lausanne: „Všetko to bolo klamstvo.“ No spočiatku sa domnievala, že má pred sebou idealizovaný obraz otca – podľa nepotvrdenej rodinnej legendy jej otca českého pôvodu po-

* V čase vzniku reportáže pre švajčiarsky denník *Berner Zeitung* (v roku 2007) bol Jozef M. Rydlo poslanom Národnej rady Slovenskej republiky za Slovenskú národnú stranu. Irena Brežná čelila pre svoje investigatívne reportáže o Rydlovi obžalobe z nactiutrhania. No súd v Berne jej nielenže dal za pravdu, ale v dôsledku jej reportážneho odhalenia bol Rydlovi odňatý švajčiarsky invalidný dôchodok.

čas druhej svetovej vojny vraj vybralo britské Kráľovské letectvo, aby zabil zastupujúceho ríšskeho protektora Čiech a Moravy Reinharda Heydricha. Po zoskoku sa však jeho padák zamotal do koruny stromu a atentát potom spáchali iní. Český historik Jaroslav Čvančara, expert na atentát na Heydricha, považuje túto rodinnú legendu za nepravdivú. V zozname mien parašutistov nefiguruje žiaden Pavel Poncik.

Predstava o vytúženom hrdinskom manželovi, pochádzajúcom z *terra incognita* za železnou oponou, opanovala Michèle Poncikovú natoľko, že celých šesťnásť rokov si nechcela pripustiť niečo podstatné: Jozef M. Rydlo, za ktorého sa krátko po zoznámení vydala a mala s ním dve deti, je opakom jej otca, domnelého bojovníka proti fašizmu. Keď hromžil na Čechov, obraňovala korene svojho otca. A potom sa po druhý raz narodila. Počas jednej letnej noci v roku 1991 ju chcel Rydlo v spoločnom byte v Chavannes-près-Renens pri Lausanne zaškrtiť opaskom. Prežila vďaka deťom, ktorým sa podarilo mu v tom zabrániť. Krátko nato sa na stanici Morges pokúsil hodiť obe deti pod idúci vlak. Tak to deti i ona uviedli v zápisnici, čo je súčasťou obsiahleho súdneho spisu o Rydlovi, ktorý mám k dispozícii.

Najneskôr v tejto chvíli zrejme začala Michèle Rydlová-Ponciková chápať súvislosť

medzi politickými ideálmi svojho muža a dlhoročným násilím voči nej, deťom a ich hračkám, z ktorých mnohé rozmlátil, a v neposlednom rade jeho sklonom k perversite: synovi Alexandrovi daroval k jedenástym narodeninám balíček prezervatívov, desaťročnej dcére Geneviève pohľadnicu so stoporeným penisom – ak spomenieme aspoň dva detaily, ktoré sa ocitli v súdnom spise. Manželstvo rozviedli, deti písomne požiadali o to, aby sa už viac nemuseli stretávať s otcom. Pre Michèle Rydlovú-Poncikovú sa nočná mora, na ktorú sa zmenila otcovská postava, neskončila. Jej známy tvrdí, že podnes trpí fixnou ideou, že jej chce exmanžel siahnuť na život. Aj tento muž sa osudovo zamotal do vetiev stromu jej života, no namiesto vyznamenania za zásluhy mu priznali invalidný dôchodok.

Na psychiatrickom oddelení Medicínskej univerzitnej polikliniky v Lausanne diagnostikovali u Jozefa M. Rydla v roku 1992 „stupňujúcu sa schizofréniu s paranoidnými rysmi“. Už od roku 1989 je považovaný za „stopercentne práceneschopného“, a to na „dobu neurčitú“. Ako učiteľ dejepisu na lausannskom gymnáziu bol už dávno nepriateľný, okrem iného preto, že počas vyučovania prechádzal bez toho, že by to postrehol, z francúzštiny do slovenčiny. Cnie sa mu po vlasti, snu o nezávislom Slovensku venu-

je emigrant celú svoju lásku a intelektuálnu snahu. V psychiatrickom posudku sa píše: „megalomanské predstavy, nepragmatický v bežnom živote okrem svojich intelektuálnych bludov“, v policajnej zápisnici sa lakonicky konštatuje, že nezamestnaný sa zaoberá výlučne svojimi „slovaqueries“, čo znamená asi toľko ako slovenské fantazmagórie. Švajčiarsky policajt, hoci zrejme nebol veľmi zbehlý v stredoeurópskych otázkach, trafil svojou slovnou kreáciou do čierneho.

Rydlovo duchovné centrum, okolo ktorého neustále krúži, je skutočne blud, lenže nie je ani trocha neškodný. Falšuje históriu tým, že sa snaží dokázať bezúhonnosť klerikálno-fašistického Slovenského štátu i jeho prezidenta. Rydlo popiera akúkoľvek vinu Jozeфа Tisa za transporty z rokov 1942 a 1944 – 1945, keď viac než 70 000 slovenských Židov skončilo v nacistických táboroch smrti, z čoho 67 000 tam bolo zavraždených.

Rydlov menovec Jozef – otcovská projekcia s kriminálnou energiou – nebol len priamo zodpovedný za slovenský holokaust. V Tisovom štáte sa eliminácia židovského obyvateľstva vykonávala dokonca horlivejšie, než to spojenecké nacistické Nemecko požadovalo. Riaditeľ Múzea židovskej kultúry v Bratislave Pavol Mešťan je znepokojený tým, že nacionalisti Rydlovho typu tieto skutočnosti prekrúcajú. Rydlo odsudzuje partizánsky

odpor proti nacistom a Slovenský štát z Hitlerovej milosti štylizuje do roly bašty proti ateistickému bolševizmu, vníma ho ako oázu kvitnúcej kultúry a blahobytu, kde sa vojnovým zajatcom rozdeľovala čokoláda. Toto prikrášľovanie sa tiahne celým jeho životom aj potom, čo nezamestnaný „učenec“ opustil Švajčiarsko, kde ho vydržovala jeho manželka pracujúca ako učiteľka a jej zámožná rodina. Keby zostal vo Švajčiarsku, odzneli by jeho utópie zamerané do minulosti zrejme bez stopy.

No rozdelenie Československa Rydla utvrdilo v jeho sne o nezávislom Slovensku. O rodinu sa obral sám a teraz sa mohol plne venovať skutočnému predmetu svojej lásky. S finančným zabezpečením plynúcim zo švajčiarskeho invalidného dôchodku je na Slovensku všetko ľahšie. Šlachetný patriot, ktorý sa vracia zo zlatého Západu, aby stál po boku vlasti v ťažkých časoch, je vítaný. Rydlove bájky o akademickej dráhe v exile mu zabezpečujú posty a úctu tých, ktorí sa chcú nechať klamať. „Svet potrebuje lož,“ cituje súdny spis jeho krédo, ktoré zvykol hovoriť svojej žene, keď vychádzal z domu do drsného sveta. Jasný prípad projekcie – nie svet potrebuje lož, potrebuje ju Rydlo, aby bol „niekým“.

Lausannskí psychiatri spomínajú jeho prísneho otca, ktorý sa tiež volal Jozef a sy-

na veľmi ovplyvnil: spôsobil mu narcistickú ujmu tým, že ho nikdy celkom neakceptoval. Syn si v dospelosti ako náhradu svojvoľne zabezpečil uznanie „otcovských“ akademických inštitúcií. Rydlovi posadnutosť falšovanými akademickými titulmi v slovenských emigrantských kruhoch vo Švajčiarsku dávno poznajú a je predmetom posmechu. Ako vážnejší problém to vidí vtedajší prorektor Univerzity Lausanne Fedor Bachmann, ktorý v roku 1991 listom pohrozil Rydlovi právnymi krokmi, ak bude poškodzovať meno školy tvrdením, že na nej pôsobil. No Rydla nemožno zastaviť, jeho ponížené ego sa nafukuje po celom svete. V slovenských médiách bezočivo uvádza, že od roku 1968 do roku 1993 pôsobil na univerzitách v Padove, Benátkach, Záhrebe, Skopje, Ríme, Vatikáne, Mníchove, Viedni, Toronte, Washingtone DC, Lausanne, Berne, Ženeve, Buenos Aires a Paríži. Strieda ich ako spodnú bielizeň, a tak sa v nejednom médiu stáva „jedným z najvzdelanejších Slovákov“.

Hneď po svojom návrate z emigrácie bol údajný prof. Dr. Jozef M. Rydlo námestníkom riaditeľa Slovenskej národnej knižnice v Matici slovenskej v Martine, potom bol zamestnaný ako bibliograf v Univerzitetnej knižnici v Bratislave a od minulého roka zastupuje Slovenskú národnú stranu v parlamente a je podpredsedom zahraničnopolitického

výboru. Keby chcel niekto spochybníť jeho tituly, tak sa vďaka usilovnej zberateľskej vášni predzásobil diplomami. Kantonálna polícia zabavila v byte v Chavannes-près-Renens tucty opečiatkovaných čistých formulárov úradov a akademických inštitúcií, okrem iných z Univerzity Lausanne a prázdne maturitné vysvedčenie z „Československej socialistickej republiky“.

Predtým, ako sa Rydlo nechal v roku 1974 zapísať na Univerzitu v Lausanne, bol už vraj doktorom, pretože zrejme ako mimoriadne talentovaný dvadsaťtriročný študent získal v Padove za dva roky doktorát v odbore literatúra a filozofia, a to v taliančine. Švajčiarska kantonálna polícia to vidí takto: „Od Univerzity v Padove sme opakovane žiadali informácie, no nepodarilo sa nám zistiť, že by Jozef Rydlo prekročil štádium licenciátu. On sám nebol vstave nám predložiť doklad o svojom doktoráte.“ Archívne oddelenie Univerzity Lausanne potvrdilo, že kópia dokumentu z Padovy, ktorá je u nich uložená, nie je doktorátom, ale len licenciátom, avšak bez zmienky o diplomovej práci – čo príslušného archívára prekvapilo. O Rydlovej profesúre mi archívár napísal: „Nenašiel som po nej ani stopy, hoci dokumentácia o profesoroch je úplná. V zoznamoch asistentov som Rydla tiež neobjavil. A nevyzerá to ani na to, že by tu mal aspoň jednu prednášku.“ Na Rydlo-

vo tvrdenie, že po licenciáte ukončil štúdium aplikovanej pedagogiky, prišla z archívu odpoveď: „Takéto štúdium na Univerzite Lausanne skutočne existuje, ale v spisoch sa neuvádza, že by Rydlo tento odbor navštevoval.“ Rydlo už oddávna praktizuje nepotizmus. Jeho školiteľom, v nemčine „doktorandským otcom“, je nacionalistický historik Milan S. Ďurica, ktorý v tom čase pôsobil v Padove a dodnes je Rydlovým duchovným otcom. Ďurica, ktorý dnes prednáša na Teologickej fakulte v Bratislave, predstavuje spolu s Rydlom dvojzáprah teológie a politiky. Ďurica žiada vo svojom najnovšom diele o Tisovi nielen jeho rehabilitáciu, ale dokonca blahorečenie. Jeho odchovanec Rydlo uviedol v denníku *SME*, že Tiso je najväčším Slovákom dvadsiateho storočia a pri príležitosti šesťdesiateho ôsmeho výročia založenia prvého Slovenského štátu putoval 14. marca 2007 k Tisovmu hrobu, kde hajlovali skinhedi. Rydlo nepovažuje za hanbu, že tam bol, ako povedal pre *The Slovak Spectator*, hanbiť sa majú naopak tí, čo si tento deň neuctievajú.

Na otázku, odkiaľ má svoj profesorský titul, mi Rydlo napísal, že mu ho 19. marca 1985 udelilo Centre d'études slaves „William Ritter“ (Centrum slovanských štúdií „William Ritter“, CES). William Ritter (1867 – 1955) bol švajčiarsky umelec naklonený panslavizmu, ktorý navštívil niektoré slovanské

národy a stal sa romantickým slovakofilom. Rydlo sa teda vďaka Ritterovi sám pasoval za profesora. Toto centrum totiž nie je žiadna veľká inštitúcia, kam prúdia študentky a študenti a počúvajú profesorské výklady. Rydlo je zakladateľom, prezidentom a väčšinu času jediným členom spolku CES, ktorý bol, ako to je uvedené v protokole kantonálnej polície, založený v Rydlovom byte 28. októbra 1985, teda až sedem mesiacov po údajnom vymenovaní za profesora. Okrem samotného Rydla a jeho ženy (ktorá sa od tohto spolku neskôr dištancovala) boli ako členovia zaregistrovaní traja muži v pokročilom veku, ktorí sú v policajných spisoch z roku 1996 vedení už ako mŕtvi. V protokole sa Rydlovi vyčíta, že zneužil ich stareckú senilitu. Je zbytočné zdôrazňovať, že takýto spolok nie je oprávnený udeľovať profesorské tituly. Falšovanie titulov musí byť namáhavé, pretože Rydlo mi napísal: „Titulov mám viacero, a to poctivo oddretých a legálne dosiahnutých.“ Keď je zahnaný do úzkych, pripustí napokon politik, ktorý je v parlamente vedený ako prof. Dr.: „Nikdy som netvrdil, že som riadny profesor.“

Zatiaľ čo na psychiatrickom oddelení Univerzitetnej polikliniky v Lausanne sa Rydlovo tvrdenie, že napísal viac ako dvadsať kníh o slovenskej nezávislosti, považuje za jasný symptóm megalománie, na Slovensku, kde

sú fakty z jeho exilu neznáme, znejú falšované historické skutočnosti o to dôveryhodnejšie, že pochádzajú z pera „švajčiarskeho univerzitného profesora“. Profesorský titul ľpie na Rydlovi tak pevne ako trus na podrážkach. Ani jeho najradikálnejší protivníci sa neodvážia zájsť tak ďaleko, že by spochybnili jeho akademické tituly. V televíznych debatách ho prezentujú ako uznávaného experta. Jedna poslankyňa, ktorá nechce byť menovaná, sa sťažuje: „Rydlo láka mládež na fašistické myšlienky svojou akademickou autoritou akoby získanou na Západe.“ Ani odhaľujúci článok v *Domino efekte* z roku 1994 na tom nič nezmenil. Jeho autor Andrej Hrico kritizoval nielen Rydla, ale aj vtedajšieho premiéra Vladimíra Mečiara. Hrico zaplatil za nebojámosť vysokú cenu: Zbili ho tak, že skončil v nemocnici. Ohrozovali ho, Mečiar a jeho najvyšší politickí spolupútnici ho bombardovali žalobami, takže napokon odišiel do exilu. Neskôr sa jeho meno našlo na tajnom zozname ľudí určených na likvidáciu.

Vo svojej starosvetsky nabubrenej slovenčine píše Rydlo články o tom, že slovenský národ nosí vo svojich génoch kresťanstvo. Horlivý katolík Rydlo mi poslal viaceré emaily, ktoré sa končia pozdravom „šalom“. Keď sa ho spýtam, čo tým myslí, nadchýna sa, že „šalom je jedno z najstarších pomenova-

ní najkrajšieho slova mier“. Okrem toho vyjavuje aj svoju lásku k Švajčiarsku, je to vraj jeho domovina, strávil v nej najkrajšie roky svojho života, nasal veľa pluralizmu a na Komenského univerzite prednáša už dlhé roky o švajčiarskej histórii „gratis et amore Dei“. Komenského univerzita sa asi bude zaujímať o kvalifikáciu svojho „externého učiteľa“, ako ho označilo personálne oddelenie.

Rydlov syn Alexandre vyjadril ako maloletý pranie, že by sa chcel stať vysokým vojenským dôstojníkom, aby mohol Švajčiarsko chrániť pred takými votrelcami ako jeho otec. Skutočne dosiahol hodnosť kapitána a popri práci fyzika je lokálnym politikom v Chavannes-près-Renens. Zatiaľ čo Michèle Ponciková-Rydlová rozhovor o minulosti odmieta, Alexandre Rydlo vraví, že medzi ním a otcom je striktná deliaca čiara, od roku 1991 s ním nemal žiaden kontakt a vôbec sa nezaujíma o to, kde a ako jeho otec žije a čo robí: „Túto kapitolu som uzavrel.“ Biologického otca si vybrať nemôžeme, ale môžeme zaujať postoj, ako to jasne urobil tento mladý muž.

Rydlo na priamu otázku nepoprel, že dodnes poberá švajčiarsky invalidný dôchodok, ale k výhrade, ako sa to znáša s príjmom poslanca NR SR, sa ani po viacerých urgenciách nevyjadril. Po dvadsaťročnom pobyte vo Švajčiarsku je sklamaný pomer-

mi na Slovensku a posielala mi fotografie nočných klubov v Bratislave, na ktorých turisti zo Západu obchytávajú „čistú“, sporo oblečenú ženskosť. Nehovorí tu z ochrancu mravov v ovčom kožuchu vlk? Napokon, pretváarka je Rydlovou osvedčenou zbraňou.

Palica, o ktorú sa pri chôdzi demonštratívne opiera, akoby sama osebe mala dokazovať oprávnenie poberať invalidný dôchodok a zakrýva pravý dôvod. V psychiatrickom posudku lekári v Lausanne napísali: „Jeho motorické symptómy (neschopnosť ovládať ľavú pažu, zadŕhavá chôdza a i.) interpretujeme ako časť delirujúceho hypochondrického systému, ktorý potrebuje na to, aby sa vyhol závažnejšej psychotickej dekompenzácii.“ Snaží sa Rydlo vedome či nevedome somatickým ochorením odpútať pozornosť od psychózy? V jeho vlastnej prezentácii to však znie takto: „Za samostatnosť Slovenska som zaplatil zdravím.“ Keď sa ho spýtam na diagnózu schizofrénia, tvrdí, že s psychiatriou nemal nikdy dočinenia. K pokusu o zabitie vraví, že každý rozvod je nepekný a o svojom súkromí hovoriť nechce.

„Chorý“ – tak označovala Michèle Rydlová-Ponciková svojho manžela počas manželstva, a tak sa k nemu aj správala – ako mlčiacca konformistka zohrievajúca svojho nezdarného manžela v náručí. Ako ukazuje súdna dokumentácia, po dlhom znášaní príkoria

sa prudko vzoprela, podávala jedno trestné oznámenie za druhým, lenže švajčiarska justícia svojou zhovievavosťou pripravila cestu pre dobrodružnú slovensko-švajčiarsku pravicovo extrémistickú kariéru. Rydlo odišiel z viacerých zdĺhavých súdnych pojednávaní ako slobodný muž. Všetky body obžaloby boli zamietnuté: K pokusu o zabitie sa pridalo neoprávnené poberanie invalidného dôchodku súčasne s pravidelným slovenským platom z deväťdesiatych rokov a nevrátenie kníh požičaných z Národnej knižnice v Berne, ktoré síce bolo dokázané, ale už premlčané. Rydlo totiž v rokoch 1985 až 1986 okrem kníh „opomenul vrátiť“ aj cenné originály kompozícií a rukopisy, okrem iných Dvořáka, Beethovena, Mahlera, Le Corbusiera, Rollanda. Kus po kuse ich vraj pašoval pod odevom. Pri toľkom falšovaní v jeho živote to musel byť radostný okamih, keď raz držal v ruke niečo pravé. Časť koristi polícia zhabala a vrátila Národnej knižnici. Po tomto odhalení nariadil riaditeľ knižnice reorganizáciu aj prísnejšie opatrenia pre vstup do archívu. Na otázku ohľadne „opomenutia vrátiť knihy a rukopisy“ reaguje Rydlo, že v snahe o diskreditáciu „malé dobré duše, čechoslováckej orientácie švajčiarsko-československej proveniencie, ma poobviňovali z všeličoho“. Aktívne sa vraj podieľali aj na rozpade jeho manželstva. Hrico vo svojom

článku napísal, že Rydlo daroval „ukradnuté knihy“ Matici slovenskej. Keď to Hrico zverejnil, vzal vtedajší prezident Michal Kováč Rydla veľmi cituplne pod ochranu, ako sa možno dočítať v *Domino efekte*: „V tú chvíľu sa mi žiada tak nábožne zvolať: Bože môj, ale ten človek ich doniesol na Slovensko, dal ich Matici slovenskej, zhromaždil ich, veď je bibliografom, je to jeho pracovná náplň! A on ich neukradol, ale dostal do daru.“ Rydlo sa označuje za bývalého externého konzultanta exprezidenta Michala Kováča pre otázky kultúry a umenia, poslal mi „ochranný glejt“ od Kováča osobne, zrejme aby ukázal, s podporou akých mocných kruhov môže počítať.

„Dobrodinec“ Rydlo preukazuje povesti Slovenska, ktoré väčšinou jeho „slovaqueries“ nezdieľa, medvediu službu. Xenofóbná Slovenská národná strana, ktorá je od volieb 2006 súčasťou vládnej koalície, láka svojich voličov strachom z virtuálnych nepriateľov. Keďže Česi stratili po rozpade Československa funkciu nepriateľa, sústreďuje sa na Maďarov. Jozef M. Rydlo je podľa vlastných slov hrdý na to, že sa podieľal na programe strany a cíti sa v nej na tom správnom mieste. Obavy, že má z tejto pozície v úmysle urobiť so Slovenskom to isté, čo urobil svojej švajčiarskej rodine, sú namieste.

2007